

Lionbröder, Lions ärade gäster!

För tre år sen skrev jag en artikel 47 år med Lions. Jag skall inte upprepa vad som står där utan ger samma uppmaning som vi varje dag får i TV nämligen:

”Vill Ni veta mer härom gå in på webben och läs”.

I det här fallet gäller www.lionsclub-upplands-bro.se

Men en sådan här kväll går tankarna tillbaka till begynnelsen, stannar till vid nuet och slutar i en undran över framtiden.

Året var 1961.

Två år gamla Lions Club, Bålsta, var initiativtagare till en klubb i Bro och Lions Bålsta blev därmed vår fadderklubb.

Sven Andersson och Sven Öhman, som båda hade stort kontaktnät, var duktiga värvare av presumtiva medlemmar. Det blev 15 stycken av olika yrkeskategorier. Av dessa var vi tio invandrare inklusive en från Danmark och en från Schweiz.

Alla inflyttade efter 1955 då utbyggnaden av Bro började.

Medelåldern var runt 40 år d.v.s. den tid i livet då engagemanget är som störst inom familjen, fritiden och karriären. En del hade då som nu också arbetet förlagt utanför kommunen med långa arbetsdagar.

Närvaroprocenten var därför ibland problematisk, men det fanns både vilja och entusiasmen att delta i möte och aktiviteter. De senare var bara ett fåtal de första åren, men låg ändå väl i takt med tiden och klubbens förmåga att kunna hjälpa.

Hjälpböven inom Bro, som då fortfarande var landsbygd, fanns.

Förhållandena har skiftat både inom klubben och i omvärlden.

Behoven av hjälpinsatser växte först ett tag på hemmaplan i samband med den kraftiga utbyggnaden men har sedan avtagit. Det finns dock fortfarande nischer och grå zoner där samhällets skyddsnät inte räcker till. Hjälpböven har nu blivit mer globala, förorsakade både av naturens krafter och av människor oförmåga att leva i fredlig samvaro.

Detta har delvis förändrat klubbens ursprungliga suveränitet att själv bestämma om aktiviteter och aktivitetmedel.

Uppmaningar, ja t.o.m. åliggande från centralt, håll har blivit allt fler vad gäller att delta i internationella hjälpprojekt. Intet ont i det, men organisation och stöd från högre nivå har dock inte alltid varit bra utformade. Beredskap härför borde finnas då detta är något vi kommer att få leva med.

Vi hade under många år våra klubbmöten på Lindhagabergs Vårdshus.

Det var trivsamma lokaler. Redan från början var vi överens om att byråkratin inte fick ta överhand på klubbmötena. Det skulle också finnas tid till någon underhållning eller ett föredrag samt en stund av personlig samvaro.

Minst en gång om året hade vi besök av vår fadderklubb eller besökte deras klubbmöte. Mottot blev efter hand "*Träffas och trivas*".

Detta har också förändrats under åren som gått. Jag skall inte sätta någon devis på senare års klubbmöte. Det får bli upp till var och en att göra. Miljön i lokalen har naturligtvis stor betydelse för trivsamheten. Den och innehållet på klubbmötet skall göra det både intressant och ge behållning för att man vill avsätta en kväll i månaden för ett Lionmöte.

Men klubbmötets utformning är även starkt förknippat med de problem vi delar med nästan andra organisationer och föreningar nämligen att kunna värva och behålla medlemmar. Stadgeändringen för några år sedan att även tillåta inval av damer som medlemmar gav inget större utslag i medlemsantalet.

Svårigheterna ligger bl.a. i att vi äldre i klubben kan bjuda på både tid och arbetsinsatser, men vi har dålig kontakt med åldersgrupperna 30 -50 år, vilka vi vill ha med för att säkra tillväxt och framtid.

Eftersom ändamålet med Lions verksamhet är baserad på att vilja att hjälpa andra och att intresset hos allmänheten skiftar med tidsandan, så tror jag ändå att vi kan se framtiden an med tillförsikt.

Det kommer alltid att finnas behov av tjänande händer.

Vi har också ett klubbmärke, som vi av någon underlig anledning skall bära på klubbmötet för att slippa böter. Men jag har flera gånger i olika sammanhang haft både nytta och glädje av att bära Lionmärket i det vardagliga arbetet.

Med det vill jag ha sagt.

Vi skall bära vårt Lionmärke så ofta vi kan. Vi skall bära det med stolthet som medlemmar i en världsvid organisation och som därmed lovat leva efter en etik som nära nog är vad som står i mänsklig förmåga att uppfylla.

En skål för vår jubilerande klubb, som jag önskar all framgång de kommande femtio åren.

Bertil Axelsson